

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

De personen die van heden een abonnement aan den Postrijder nemen voor het jaar 1872, zullen het blad gratis ontvangen tot aanstaande nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 5 DECEMBER.

Ministeriele crisis.

Men verwacht binnen weinige dagen de samenstelling van het nieuw katholiek ministerie. Verscheidene namen worden vooruit gezet en volgens alle waarschijnlijkheden zal het nieuw kabinet uit de volgende personen bestaan :

- MM. de graaf de Theux, hoofd van het kabinet, minister zonder portefeuille;
- Delcour, justicie;
- Malou, financiën;
- Schollaert, buitenlandsche zaken;
- Dumortier, binnenland;
- Royer de Behr, openbare werken.
- Volgens eene depeche die ons heden is toegekomen zou het nieuw ministerie op de volgende wijze zijn samengesteld :
- MM. de Theux, voorzitter van den minister raad, zonder portefeuille;
- T'Kindt de Nayer, senator, minister van buitenlandsche zaken;
- Malou, senator, minister van financiën;
- Thonissen, representant, justicie;
- Schollaert, » binnenlandsche zaken;
- Generaal Eenens, oorlog;
- Van Hoorde, openbare werken.
- Dumortier, minister zonder portefeuille.

De politieke bladen van het buitenland gaan voort, zich over den toestand van België uit te laten. Wij deden verleden zaterdag de denkwijze kennen van den Times, gansch ongunstig aan de liberale partij. Ziehier thans het oordeel der Parijsche Union, hetwelk de kaken nog strenger beoordeelt :

« Wij zegden het dezer dagen, bij 't vernemen van de onlusten te Brussel, dat de krachtigheid een plicht was voor den Koning als voor het kabinet. Wij hadden een voorgevoel van de zwakheid van Leopold II, en wij bedrogen ons niet. De Koning, een ministerie slachtofferende, dat de meerderheid in de Kamer der Volksvertegenwoordigers had, heeft hulde gebracht aan de souvereiniteit van het oproer. Voortaan zal men in België weten dat, indien de Grondwet kracht heeft, de straat ook de wet maakt, brutale wet, die op de Kroon weegt. Dit kleine land werd aangehaald als een modelstaat; er is dus in Europa geen modelstaat meer.

» De slechte schreden in dezen weg brengen verder dan men denkt. De grondwettelijke gouvernementen maken zich niet straffeloos los van de voorwaarden, die hunne prestige uitmaken, en hun den eerbied der volkeren verzekeren. Ongetwijfeld heeft Leopold II het recht, van ministers te veranderen, doch dergelijke akten gebeuren niet op opeisching van de straat. Leopold I zou zich wel gewacht hebben in dergelijke toevendheid te vallen. De gevolgen van zulke zwakheden ontgingen zijn scherpziend oog niet.

» De onafhankelijkheid van België is ontstaan uit den zegepraal der katholieke macht; onder degenen, die zeggen hare vrienden te wezen, zijn er veel, die dat vergeten, doch de gebeurtenissen zullen zich haasten het hun te herinneren. De noodwendigheid van den eerbied en 't behoud der katholieke macht, om den Belgischen staat te waarborgen, heeft voor Frankrijk de waarde van de zekerheid eens grondregels. Als domkoppes of verwoede lieden te Brussel schreeuwen : « Weg met de priesters ! » is het, als schreeuwden zij : « Weg met het koninkrijk België ! » De Kerk, in het woord priesters aangeduid, heeft in België den waren toon der vrijheid, van vaderlandsliefde doen hooren, en wec dat ongelukkig land, moest het beroofd worden van de macht, die zijne wieg heeft beschut ! De revolutionnaire goddeloosheid, die in Europa zoo veel ontbonden, zoo veel vernietigd heeft, behoort België als eene proef : verslindt zij het maar niet ! Er ware, eens te

meer, bewezen, dat de omwenteling de onafhankelijkheid der volken vermoordt.

» Na veertig jaren gelukkige rust, ontvangt België den weerslag der pruisische ondernemingen; het is 't mikpunt geworden dier groote samenzwering van Berlijn, die de verslaving der kleine Staten droomt. Pruisen wil de verdeeling van België, omdat het Antwerpen wil, en bedient zich van de revolutie als van een werktuig. Alles, wat den ondergang van het Belgisch koninkrijk kan veroorzaken, is hem voordelig.

» ... De val van het ministerie, ten gevolge der onlusten van Brussel, is 't begin van een drama, dat bij onze Noorderburen gaat gespeeld worden. Men heeft den Koning zien wankelen in 't eerste bedrijf, waar zal hij zijn bij het laatste ? »

De Kamer.

Zitting van 1° december.

De zitting wordt om 2 1/4 uren geopend. Minister d'ANETHAN — De koning heeft ons onze aftreding gevraagd, en wij hebben ons ontslag gegeven. In dien toestand zal de Kamer denkelyk geraadzaam oordeelen zich te verdagen.

De heer VAN HUMBEECK. — Het ware wellicht goed voorloopige kredieten te stemmen, aangezien het niet te voorzien is hoelang de verdragging zal duren.

De heer GULLERY. — Zou men dinsdag eerstkomende niet kunnen vergaderen ? In deze ernstige omstandigheden mag de Kamer niet lang werkloos blijven. Wij mogen aan een ministerie dat wij niet kennen, het recht niet laten ons bijeen te roepen.

De heer COOMANS — Het achbaar lid heeft gezegd dat het ministerie zich terugtrekt. Dit is niet juist; het is de koning die de ministers het gezag ontnemt. (Ja, ja, rechts) Ik stel vast dat het ministerie zijnen plicht vervuld heeft, door zijne portefeuilles niet te behouden, welke het onmogelyk kon behouden. De Kamer is niet meer meester van hare lotsbestemmingen. Zij die den oproer begunstigd hebben (Protestatiën links; kreten: tot de orde!) dagen de Kamer om te blijven, tegenover eenen oproer die haar wegjaagt. Ik voeg erbij dat ik de vreugd betreur, die ik heb zien uitbarsten op de banken der linkerzijde. (Gelach links) Gij zoudt eerder moeten weenen. Het is de uitvaart der grondwet. (Toejuichingen rechts.) Te rekenen van heden vraag ik het algemeen stemrecht. (Gelach.) Ik heb liever de werklieden in de comicen dan in de straat.

De heer GULLERY protesteert tegen de woorden van den heer Coomans. Wij hebben alles gedaan wat mogelijk was, om de rust te handhaven. De heer Coomans heeft gezegd dat wij de uitvaart der grondwet bijwonen, en de rechterzijde heeft toegejuicht ik protesteer tegen die toejuichingen. Men heeft den persoon des konings in de zaak gemengd!

De heer DE BORCHGRAVE. — De burgerwacht heeft gisteren den koning beleedigd.

De heer GULLERY — Ik moet zeggen dat België zijne onafhankelijkheid te danken heeft aan de vrije uitoefening zijner instellingen. Welhoe! 't Is op een oogenblik dat ons land kan bedreigd worden, dat men den koning welke ons bestuurt, komt aanranden ! (Protestatiën rechts) Ik wil den persoon des konings niet laten aanranden zonder te protesteeren.

De heer BARA — Het ministerie treedt niet af voor de bewegingen der straat. De minister van financiën heeft formeel verklaard dat het niet zou aftreden. Maar als het ministerie geen gezag meer heeft, als de ergernis der zaken Langrand het gedoed heeft, hoe wilt gij dan dat het geweten des konings niet in opstand kome? (Kreten rechts) De koning heeft gelijk gehad, niet met u de zaken Langrand te amnestieeren. Maar wat ongelooflijk is, is, dat de heer Coomans zich aanstelt als aanhang der orde. Is er iemand die de grondwet beleedigd heeft, dan is hij het wel. Hij heeft gezegd dat het kiezerskorps rot was. De rechterzijde heeft de kroon dikwijls gedwongen het ministerie zijne macht te ontnemen. Dit gebeurde in 1841. Tijdens de discussie der wet op de studiebeurzen, heeft de rechterzijde verklaard dat zij alle medewerking aan het ministerie weigerde. Dit was wel geweld, dat ! In andere omstandigheden wilde de rechterzijde het ontslag van het ministerie en de ontbinding der Kamers. Heden, omdat de koning zich afscheidt van de mannen van Langrand, zegt gij dat wij de uitvaart der grondwet bijwonen. (Rechts: ja ! ja !)

Minister CORNESSE — Het is onmogelyk dat het gouvernement onder den indruk blijve der hatelijken aantijging... (Kreten links: tot de orde.)

DE VOORZITTER. — Ik raad den heer minister

aan zijne weinig parlementaire uitdrukking in te trekken.

Minister CORNESSE. — Het is noodig dat iedereen de verantwoordelykheid hebbe... (Links; tot de orde !)

DE VOORZITTER dringt aan opdat de minister zijne uitdrukking intrekke.

Minister CORNESSE. — Het is mij onmogelyk de uitdrukking in te trekken. Het is den heer Bara niet toegelaten de rechterzij te beleedigen (Protestatiën rechts) Dat de Kamer overigens beslisse over de tot orde roeping.

De heer DUPONT dringt aan op de tot orde roeping (Rechts: neen ! neen !)

De heer COOMANS — Ik stel vast dat er door den heer Bara veel hardere woorden gebedigd zijn.

DE VOORZITTER. — De uitlegging van den heer minister schijnt mij voldoende. Ik roep hem dus niet tot de orde.

Minister CORNESSE. De rechterzijde oefent regelmatig het grondwettelijk regiem uit. De linkerzijde is altijd buiten de wettelykheid gegaan. (Protestatiën links)

De heer GULLERY. — En de parlementaire werkstaking van 1854 ?

Minister CORNESSE. — Dan was er geene meerderheid meer in de Kamer, en de linkerzijde wilde eene gewelddaad plegen. Die daad wilde de rechterzijde beletten. Maar nooit is de rechterzijde in de straat afgedaald. De linkerzijde heeft nooit geduldigd de rol van minderheid kunnen verdragen; zij heeft vijf malen de ontbinding is in zekere omstandigheden een gewelddadige maatregel.

De heer JOTTRAND. — Maar gij zijt uit eene ontbinding ontstaan.

Minister CORNESSE. — Gedurende acht dagen zijn wij beleedigd en beschimpd geworden. Geene enkele stem is opgeheven in de linkerzijde om de verwaalde menigte op het recht spoor te brengen.

LINKS. — Uw geest is gestoord.

M. DE BORCHGRAVE. Is dat uwe uitlegging... M. FRÈRE. Welhoe, het zijn mij eigen woorden die ik herhaal; ik verklaar niets en begrijp het zooals gij wilt. (Onderbreking.)

M. DE BORCHGRAVE Begrijp het zooals gij wilt ? Deze woorden zijn niet tot mij gericht, veronderstel ik ? — Ik vraag het woord voor een persoonlijk feit.

M. FRÈRE. Het schijnt dat M. de minister van justicie enkel de politiek in de bladen zijner partij geleerd heeft. De liberale partij heeft gedurende achtien jaren de minderheid weten te zijn. Men heeft dikwijls van 1857 gesproken; maar zij is in 1857 zes maanden na den oproer aan het bewind gekomen. Waar zijn dus zijne hevige en onwettige daden ?

In 1864, heeft de rechter zijde eene revolutionaire daad begaan, door de Kamer te heletten te beradslagen. Toen ik met MM. Rogier en Devaux de Kamer verlaten heb, kon de vergadering daags daarna een besluit nemen. Terwijl integendeel in 1864, de Kamer de parlementaire werking belet heeft.

Men zegt dat wij ons aan het bewind vastgeklampt hebben; maar gij vergeet dat wij in 1864 zes maanden de portefeuille neêrgelegd hadden, en toen hebt gij ze niet willen aannemen.

Men spreekt ons van oproer. De overdrijving vergroot de zaken. Ik wil de ongeregelheden noch wettigen noch uitleggen; maar ik wil niet dat men in den vreemde doet gelooven dat de hoofdstad in oproer is. Er hebben samenscholingen, kreten en gedruisch plaats gehad, maar niets anders in de straten van Londen doen zich dikwijls tooneelen van dien aard voor. De lords, de afgevaardigden en de ministers worden uitgejouwd bij het verlaten van het Parlement.

Niemand kan de feiten die zich voorgedaan hebben, wettigen, maar men moet bekennen dat zij door betreurenswaardige schandalen uitgedaagd zijn.

M. DE BORCHGRAVE. Ik heb maar een woord te zeggen. Ik verklaar dat, indien er in de inzichten of de woorden van M. Frère iets was dat mij kwetste in mijne waardigheid, ik zou weten wat ik te doen had en niet voor mijnen plicht achteruit deenen.

M. FRÈRE. Ik verklaar dat indien M. de Borchgrave mij uitleggingen te vragen heeft, ik ter zijner beschikking ben.

M. ANSPACH. Ondoordachte woorden zijn hier uitgesproken; ik wil hiertegen eene protestatie neerleggen en wachten tot de rust hersteld is.

Men heeft de burgerwacht aangevallen. Ik hoop dat men welhaast de diensten, die zij bewezen heeft, zal erkennen.

Men zegt ook dat geene enkele stem geprotesteerd heeft; maar ik heb de straten der stad met plakkaarten doen bedekken, ten einde de rust te bekomen. Wij hebben alles gedaan wat mogelijk was om de ongeregelheden die zich voorgedaan hebben, te onderdrukken.

Door de benoeming van M. de Decker hebt gij een proces aangegaan. Welnu ! dat proces hebt gij tegenover de openbare denkwijze verloren.

M. DE BORCHGRAVE, (persoonlijk feit). Ik heb daar aanstonds in eene onderbreking gezegd, dat de burgerwacht voor het paleis van den koning gemanifesteerd heeft. Ik heb beter gedaan te zeggen. Gisteren, heb ik zelf 59 wachten gezien, voor het paleis geplaatst, die de kolf hunner geweren in de hoogte staken en kreten uitten.

Een gedeelte der burgerwacht is maar plichtig, ik heb gezegd dat het gansche korps willen beschuldigen, want zij telt vrienden der orde en partijgenagers der plicht.

Stemmen rechts. De sluiting !

M. COOMANS. Ik kan de aanvallen, waarvan ik het voorwerp geweest ben, niet laten voorbijgaan, zonder te protesteeren. Ik heb den koning geenszins blootgesteld. De eerste die dit gedaan heeft is de burgemeester van Brussel, in zijne beruchte redevoering op het banket, en voor hen die men de bloem der burgerij noemt. M. Anspach heeft verzekerd dat de koning... (Gerucht)

M. PIRMEZ (beroop op het reglement). De Kamer kan de daden van den koning op zulke wijze niet bespreken; bestaat er een verantwoordelyk ministerie? (Gerucht)

M. DE VOORZITTER. Het is waarlijk onnoodig deze beraadslaging voort te zetten. (Ja ! Ja !) Het is beter dat de Kamer verdaagd worde. Ik raad dus de sprekers aan van het woord af te zien.

M. COOMANS. Veroorloof mij, M. de voorzitter. Ik weet wel dat wij op beete kolen zitten, maar is M. Anspach onschendbaar ? Ik begrijp dat de menigte ontrouwd was, na dat men plichtig verklaard heeft dat het ministerie, tijdens de benoeming van M. de Decker, het koningschap had geschonden. (Gerucht)

De koning heeft de onteerende hulde niet verdiend, welke M. Anspach hem gegeven heeft. (Onderbreking)

TALRIJKE STEMMEN. De sluiting !

M. L. Jullien, ontvanger der directe belastingen en accynsen te Tongeren (intra muros) is, op zijne vraag, op pensioen gesteld.

Brieven uit Rome.

Men schrijft uit Rome, 17 november :

De onlangs door den H. Stoel benoemde bisschoppen zijn voor het grootste gedeelte dezer dagen te Rome gewijd geworden en zij maken de noodige toebereidselen om zich zoodra mogelijk naar hunne diocesen te begeven. Daar de Paus hen benoemd heeft en uitzendend nagevoel als in de eerste eeuwen der Kerk, maar, gebukt onder de vervolging, daarvan geen kennis gaf of kon geven aan de Nero's van die tijden, heeft hij hen uitdrukkelijk verboden aan het gouvernement het *exequatur* te vragen, dat bovendien in strijd is met al de wetten der Kerk. Die prelaten hebben slechts, uit beleefdheid, den zoogenaamden minister van justitie en eerediensten van hunne benoeming kennis gegeven. Ziedaar dan die arme bisschoppen zich gereed makende te vertrekken *sine saeculo neque pera*, alleen vertrouwend op de Voorzienigheid en den goeden wil der Katholieken !

Dien ten gevolge doet het Italiaansche gouvernement op nieuw op allerlei tonen de vrijheid bezigen, welke de Kerk in Italië gaat genieten. Men wordt inderdaad vervuld met medelijden bij het hooren van hunne bespottelijke redeneering. Visconti Venosta maakt daarvan het onderwerp van eene nota aan de vreemde mogendheden. Na den Paus tot gevangenschap, de bisschoppen, de priesters, de kloosterorden tot den bedelstaf gebracht en het den geloovigen onmogelyk gemaakt te hebben vrijelyk met het hoofd van den Godsdienst gemeenschap te onderhouden, is het toch wat al te sterk om legelyk van vrijheid en onafhankelijkheid te spreken ! Tot hoe lang toch zullen de Katholieken zulke beleedigingen verduren ? Wat is er geworden van het vroegere geloof en den ouden moed, die den naam van het Katholicisme in Europa zoo groot hebben doen worden.

Wat moed betreft, deze ontbreekt den waren Romeinen niet. In de laatste dagen zijn meer dan duizend personen uit de voorraden van het Vaticaan, moedig alle beleiselen trotserende, op nieuw den gevangenen Paus een bezoek gaan brengen, zich wenschende te overtuigen van de al of niet gegrondheid der geruchten betreffende het vertrek van den Paus uit hoofde der opening van het parlement te Rome. De H. Vader heeft hen met zijne gewone vriendelykheid en goedheid ontvangen, eene treffende toespraak tot hen richtende, om hen aan te moedigen voor de zaak van den godsdienst en de gerechtigheid te lijden, terwijl hij van de barmhartigheid Gods eene spoedige verlossing hoopte. Wat zijn vertrek aangaat, hij heeft hun te verstaan gegeven, dat het niet zou plaats hebben.